

et Parti, der i det væsentlige vil være i Stand til at føre Regeringen med Støtte af sine egne. Ja, hvad vil det sige: i det væsentlige? Hvis vi tænke paa Lovgivningsarbejdet, vil man nok faa at se, at hver Gang, der skal gennemføres noget væsentligt, hver Gang, der skal gennemføres Reform, der have Betydning, skal Partiet nok melde sig, eftersom det kan passe, hos den ene eller den anden af Grupperne af Landstingets Højre for at faa den Støtte, som er nødvendig til at føre Forslagene igennem. Det er noget, vi have Erfaring for fra Reformpartiets Politik sidste Vinter. Da de skulde gennemføre deres væsentlige Reform, som Valgretten, Toldloven og Retsreformen, var de ikke i Stand dertil alene, de var nødt til at møde op hos Landstinget og bede det om Hjælp. Men de Herrer ere jo vante til at slide de Trapper, saa det gaar nok i Fremtiden, som det gik sidste Vinter. Men det skal ikke gaa paa den Maade, at man har Ret til at sige, at det er et selvstændigt Venstre, der som Parti staar paa egne Ben og gennemfører sine egne Lovforslag uden at behøve at indrette dem saadan, at de kunne blive antagelige for dem, der sidde her ovenover.

Den højtærede Konseilspræsident fremsatte en Udtalelse, der gik ud paa, at han ønskede, at „en Opposition altid maatte føle sig handlende under det Ansvar, som Udsigten til til et hvilket som helst Tidspunkt at kunne blive nødt til at overtage Regeringen, medfører, at det altid maatte være sig Ansvaret for de Handlinger, det foretager sig som Opposition, og for de Udtalelser, det som Oppositionsparti fremkommer med, bevidst.“ Ja, jeg er ganske enig med den højtærede Konseilspræsident i denne Udtalelse. Jeg antager, at den højtærede Konseilspræsident dermed har ment, at en Opposition maa kun føre den Politik, som den kan vedkende sig, hvis den bliver Regeringsparti, og et Regeringsparti bør føre den Politik, det har ført, medens det var Opposition. Men hvis det er Meningen — og jeg kan ikke tænke mig, at der er nogen anden Mening i den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse —, maa man indrømme, at han ved denne Udtalelse paa det stærkeste fordømmer den Politik, der havde hans Forgænger, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, som Leder paa den danske Rigsdag, thi der er vel neppe mange andre Partier, der i den Grad ved deres Politik som Regeringsparti har svigtet den Politik, de førte, medens de var Oppo-

sition. Det er i Virkeligheden en stærk Dom, den højtærede Konseilspræsident fælder over den Politik, hans Forgænger har ført. Man skal tage Ansvaret, og Oppositionen har ogsaa sit Ansvar. Reformpartiet har været saa tilbøjeligt til at sige, naar vi kritiserede den Maade, hvorpaa de gennemførte deres Lovforslag, at vi staa som de ansvarsløse, vi ere det ansvarsløse Mindretal, men de ere Fler-tallet, og de have Regeringens Ansvar. Efter hvad der er foregaaet i de senere Aar, forekommer det mig, at man har Ret til at sige, at den Tale om Ansvaret har kun været Ord og ikke andet fra Reformpartiets ledende Mænd.

De Herrer have ikke følt deres Ansvar i ret høj Grad. Lad os se, hvordan de Herrer have følt deres Ansvar i Anledning af Alberti-Affæren. Hvad sagde det ærede Medlem fra Ringkøbing, da han stod som Konseilspræsident derovre og talte. Han sagde, at han havde følt sig dybt beskæmmet over at have haft en Forbryder ved sin Side uden at vide det. Jeg synes, at der gennem disse Ord tonede Klang af Ord, man har hørt før: Gud ske Lov, at jeg ikke er som denne Tolder. Men der tonede ikke en Klang af Ansvar. Og naar det ærede Medlem den Gang sagde: Jeg gaar med ren Samvittighed, saa mærkede man heller ikke deri, at han var sig noget som helst Ansvar bevidst. Og paa hvilken Maade følte det ærede Medlem som Konseilspræsident sit Ansvar, da han var bleven advaret uden at have fulgt Advarselen? Og endelig, hvordan føler det ærede Medlem nu sit Ansvar, i det Øjeblik han tager imod de største Tillidsposter, som hans Parti kan give ham? Jeg kan ikke se, at de Herrer, der have talt saa store Ord om, at de have Ansvaret, om, at de som Regering og Regeringsparti maatte føle Ansvaret, medens vi andre vare ansvarsløse, have vist, at de have følt dette Ansvar.

Hvordan føler det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) sit Ansvar? Følte han i det hele taget noget som helst Ansvar, da han blev advaret? Det have vi ikke mærket noget til. Men senere, da det var gaaet galt, rejste han over til Kolding og talte nogle store Ord om, at nu skulde han snakke med de Godtfolk, der havde kritiseret ham i Anledning af Alberti-Affæren. Han har glemt at snakke med de Godtfolk. Naar der har været givet ham Lejlighed til det i hans egen Valgkreds, er han bleven hjemme, og det var maaske meget fornuftigt af ham. Men det vidner ikke om Ansvarsfølelse hos ham.